

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/80/2021
Identifikačné číslo spisu: 6119010270
Dátum vydania rozhodnutia: 24.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6119010270.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a sudcov JUDr. Ivetty Macejkovej PhD., LL.M a JUDr. Petra Kaňu v trestnej veci obvineného P. B. pre obzvlášť závažný zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a § 47 ods. 2 Trestného zákona vo viacčinnom súbehu so zločinom vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a § 140 písm. c) Trestného zákona, o dovolaní obvineného P. B. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Juraja Žembu, PhD., advokáta v Brezne, so sídlom ČSA č. 5, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3To/91/2019 z 11. septembra 2019, na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 24. novembra 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného P. B. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „súd prvého stupňa“), sp. zn. 1Tk/2/2019 z 9. mája 2019, bol obvinený P. B. (ďalej len „obvinený“) uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a § 47 ods. 2 Trestného zákona vo viacčinnom súbehu so zločinom vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a § 140 písm. c) Trestného zákona, a to na skutkovom základe, že:

1. P. B. v presne nezistený deň v polovici mesiaca máj 2018 v čase okolo 12:00 hod. vo G. na I. ulici XX, v byte č. XX, v kúpeľni pristúpil k maloletej L. Č., nar. XX.XX.XXXX, na ktorú naliehal, aby sa vyzliekla, čo ona odmietla, preto ju aj napriek jej odporu násilím vyzliekol on, následne si rozopol nohavice a kázal jej, aby sa otočila a zohla a keď to odmietla, tak ju chytil a silou ju otočil a prehol smerom dopredu, po čom vnikol penisom do jej vagíny, kedy na neho kričala, aby prestal, aby to už nerobil a vtedy obvinený penis vytiahol a chytil jej ústa rukou, aby nemohla kričať a opätovne vnikol penisom do jej vagíny a súlož dokončil, po čom sa obliekol a hovoril jej, aby o tom nikomu nepovedala, lebo keď to niekomu povie, zabije jej mamu a synovca, následne vyšiel von, pričom svojim konaním jej zranenia nespôsobil,

2. P. B. v presne nezistený deň, pravdepodobne dňa 04.06.2018 v čase okolo 08:00 hod. vo G. na I. ulici č. XX, v byte č. X, prišiel do izby, kde sa nachádzala maloletá L.Č., nar. XX.XX.XXXX, ktorá chcela z izby ujsť, nepustil ju a strčil na posteľ a keď spadla na chrbát, hneď ju začal vyzliekať, čomu sa bránila a odstrkovala ho a kričala, aby prestal, kedy na ňu silno skríkol nech je ticho, lebo ju zbije, napriek jej odporu jej silou roztiahol nohy a vnikol penisom do jej vagíny, pričom ako sa maloletá bránila a posúvala od neho ďalej, podarilo sa jej súlož prerušiť, na čo ju opäť pritiahol bližšie k sebe a znova do nej vnikol penisom, súlož dokončil, obliekol sa a znova jej povedal, že keď to niekomu povie, zabije jej mamu aj synovca a z izby odišiel, pričom svojim konaním jej zranenia nespôsobil a týmito konaniami podľa znaleckého posudku z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie, spôsobil mal. L. Č., nar. XX.XX.XXXX, posttraumatickú stresovú poruchu, ktorá vyžadovala psychiatrickú liečbu minimálne od júla 2018 do januára 2019 a vyžaduje si ďalšiu niekoľko rokov trvajúcu psychologickú a psychiatrickú liečbu,

- pričom konania v bode 1/ a 2/ sa dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 4T/118/78 z 30.11.1978 právoplatne odsúdený za trestný čin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., účinného do 01.01.2006 a iné, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, ktorý vykonal dňa 21.08.1980, následne bol rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 3T/167/84 z 20.12.1984 právoplatne odsúdený za trestný čin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 k § 222 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., účinného do 01.01.2006, na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov, ktorý vykonal dňa 01.09.1988 a rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 5T/53/91 z 08.08.1991 bol právoplatne odsúdený ako obzvlášť nebezpečný recidivista za trestné činy znásilnenia podľa § 241 ods. 1 Trestného zákona, vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona a pohlavného zneužívania podľa § 242 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., účinného do 01.01.2006, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní desať rokov, ktorý vykonal dňa 17.05.2001.

Za uvedené skutky obvinenému súd prvého stupňa podľa § 199 ods. 3 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 47 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, 3 a 8 Trestného zákona, pri zistení poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona a pri zistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 (dvadsaťpäť) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 Trestného zákona bol obvinený na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 78 ods. 1 Trestného zákona súd prvého stupňa uložil obvinenému ochranný dohľad vo výmere 3 (troch) rokov.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa, sp. zn. 1Tk/2/2019 z 9. mája 2019, podal obvinený prostredníctvom obhajcu odvolanie, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením, sp. zn. 3To/91/2019 z 11. septembra 2019 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

V tejto trestnej veci podal obvinený dovolanie prostredníctvom obhajcu, ktorý mu bol ustanovený opatrením, sp. zn. 1Tk/2/2019 z 20. júla 2021, z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku. Vychádzajúc z obsahu dovolania vyplýva, že bolo podané proti rozsudku prvostupňového súdu, ako aj proti vyššie označenému uzneseniu odvolacieho súdu.

Obvinený v dovolaní uviedol, že nebol riadne vypočutý a nebolo mu umožnené uplatniť všetky zákonné prostriedky pre jeho obranu. Považoval za nezákonné, že bol riadne vypočutý len ako svedok ešte pred začatím trestného stíhania, nedostal však náležitú možnosť výpovede po začatí trestného stíhania. Orgány činné v trestnom konaní (ďalej len „OČTK“) sa svojím konaním podľa obvineného dopustili zjavného porušenia príslušných zákonných ustanovení počínajúc už § 2 ods. 10 Trestného poriadku. OČTK nevypočuli viacerých kľúčových svedkov, preto podľa obvineného nezistili dostatočne skutkový stav. Obvinený mal za to, že OČTK zhromažďovali len dôkazy v jeho neprospech. Podľa obvineného bolo taktiež porušené jeho práva na obhajobu vyplývajúce z Ústavy Slovenskej republiky. Obvinený žiadal v novom konaní vypočúť ďalších svedkov.

Obvinený sa pridržal dôvodov, ktoré uviedol v odvolaní. K spáchaniu skutkov, ktoré mu boli kladené za vinu, sa síce priznal, zároveň však uviedol, že konal v omyle, pod vplyvom nedostatočného poučenia. Taktiež tvrdil, že už počas prípravného konania bol naňho vyvíjaný psychický nátlak zo strany vyšetrovateľa, ktorý mu mal prisľúbiť, že ak sa prizná, bude súdený za skutky v rozmedzí trestnej sadzby 7 - 15 rokov a v prípade priznania a oľutovania skutku mu bude uložený trest znížený pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby. Obvinený sa ku skutku priznal aj z dôvodu, že má malého syna a obával sa, že ho už nikdy neuvidí.

Aplikáciu zásady „trikrát a dost“ a odsúdenie na 25 rokov trestu odňatia slobody považoval obvinený za neprímerane prísne a mal za to, že naň neboli splnené zákonné podmienky. Obvinený ďalej namietal, že mu nebola náležite vysvetlená podstata jeho obvinenia, a o možnosti dostať trest vo výmere 25 rokov až doživotie sa dozvedel až po vrátení spisu krajskou prokuratúrou a následnou zmenou právnej kvalifikácie krajským vyšetrovateľom. Zároveň obvinený uviedol, že súd mal pristúpiť k zníženiu výmery trestu na 20 rokov odňatia slobody v zmysle § 47 ods. 2 Trestného zákona. Tresty odňatia slobody, ktoré odôvodňovali aplikáciu zásady trikrát a dost sú podľa obvineného zahladené, stali sa za účinnosti predchádzajúceho Trestného zákona.

Obvinený namietal znalecké dokazovanie - považoval ho za zmanipulované. Za nepravdivé označil tvrdenie o tom, že mal poškodenú pripraviť o poctivosť pri údajnom znásilnení. Zdôraznil, že aj podľa znalca z odboru psychiatrie, jeho pobyt na slobode nie je nebezpečný pre spoločnosť. Poškodenú považuje obvinený za osobu nedôveryhodnú, ktorá má problém s návykovými látkami.

Na základe uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“ alebo „dovolací súd“) ako dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku, z dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil, že uznesením odvolacieho súdu, sp. zn. 3To/91/2019 z 11.09.2019 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 47 ods. 2 Trestného zákona a to v neprospech obvineného. Obvinený teda žiadal zrušiť uznesenie odvolacieho súdu, sp. zn. 3To/91/2019 z 11.09.2019 a rozsudok súdu prvého stupňa, sp. zn. 1Tk/2/2019 z 09.05.2019 a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

V súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku súd prvého stupňa doručil dovolanie obvineného na vyjadrenie Krajskej prokuratúry Banská Bystrica.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Banská Bystrica Mgr. Jakub Mikuda (ďalej len „prokurátor“) úvodom vyjadrenia k dovolaniu obvineného konštatoval, že tvrdenia obvineného o tom, že nebol riadne vypočutý, považuje za všeobecné a účelové. Obvinený bol riadne vypočutý dňa 30.08.2018, 01.09.2018 a 19.12.2018, pričom 19.12.2018 sa obvinený priznal k spáchaniu skutku. Dňa 13.03.2019 obvinený uviedol, že berie na vedomie zmenu právnej kvalifikácie, vyšetrovateľom bol upovedomený o tom, že v prípade uznania za vinného bude súd postupovať podľa ustanovenia § 47 Trestného zákona. Obvinený urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie podľa § 257 ods. 3 Trestného poriadku že je vinný, po všetkých relevantných poučeniach, zákonnosť tohto postupu konštatoval aj Krajský súd v Banskej Bystrici v uznesení, sp. zn. 3 To/91/2019 z 11.09.2019. V konaní nedošlo podľa názoru prokurátora k žiadnemu porušeniu práva na obhajobu obvineného, už vôbec nie zásadného významu. Obvinený bol riadne poučený pred vykonaním vyhlásenia a preukázateľne mal vedomosť o všetkých relevantných skutočnostiach (právna kvalifikácia skutku, možnosť uloženia trestu v zmysle zásady „trikrát a dost“ v intenciách ustanovenia § 47 Trestného zákona), vyhlásenie urobil dobrovoľne. Z uvedeného dôvodu podľa prokurátora jednoznačne nie je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Ku skutkovým okolnostiam, ktoré uviedol obvinený, prokurátor poznamenal, že tieto nemajú žiadnu právnu relevanciu vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku je vykonané a prijaté vyhlásenie o vine v tomto rozsahu

nenapadnutelné dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Pokiaľ ide o dôvodnosť výšky trestu odňatia slobody, prokurátor uviedol, že práve vykonané znalecké dokazovanie umožnilo uložiť obvinenému nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov namiesto trestu odňatia slobody na doživotie. V tejto súvislosti prokurátor poukázal aj na závery súdu prvého stupňa o tom, že u odsúdeného nebola zistená sexuálna deviácia i na konštatovanie o tom, že vzhľadom na pomerne vysoký vek obvineného v prípade podmieneného prepustenia bude jeho nebezpečnosť pre spoločnosť výrazne oslabená. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali uloženie trestu pod 25 rokov, zistené neboli.

Prokurátor bol toho názoru, že krajský súd postupoval správne a v súlade so zákonom, dôvody ktoré obvinený uvádza v dovolaní nie sú dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia, pretože sa nejedná o nesprávne právne posúdenie skutkového stavu vo vzťahu k výroku o treste a ani o závažné porušenie práva na obhajobu. Prokurátor poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Tdo/7/2019 z 20.02.2019.

V kontexte uvedených skutočností prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného odmietol na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Predmetné vyjadrenie prokurátora k dovolaniu obvineného doručil súd prvého stupňa obvinenému a jeho obhajcovi.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o podanom dovolaní skúmal splnenie procesných podmienok.

Z obsahu súdneho spisu zistil, že obvinený na hlavnom pojednávaní pred Okresným súdom Banská Bystrica dňa 9. mája 2019 učinil vyhlásenie, že je vinný (č. l. 481 súdneho spisu). Prokurátor navrhol súdu prijať uvedené vyhlásenie obvineného. Následne okresný súd podľa § 257 ods. 6 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obvineného. Súd prvého stupňa v ďalšom konaní vykonal dokazovanie súvisiace s výrokom o treste.

Podľa § 257 ods.5 Trestného poriadku, ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnutelné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c).

Najvyšší súd z obsahu podaného dovolania zistil, že dovolateľ podal dovolanie jednak z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku a súčasne namieta i nesprávne zistený a vyhodnotený skutkový stav veci.

Najvyšší súd sa zaoberal v prvom rade dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, vzhľadom k tomu, že v prípade prijatia vyhlásenia o vine je tento dovolací dôvod jediným prípustným dôvodom dovolania vo vzťahu k výroku o vine. Dovolací súd dáva do pozornosti obvineného, že ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku predpokladá porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, t. j. také porušenie, ktoré by bolo dôvodom na konštatáciu porušenia práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv. Takéto porušenie by zároveň muselo mať podstatný vplyv na výsledok konania, teda na rozhodnutie vo veci samej. Obvinený namietal, že nebol riadne vypočutý a že mu nebolo umožnené uplatniť všetky zákonné prostriedky pre jeho obranu. Uvedené námietky s určitou nepostačujú na konštatovanie porušenia práva na obhajobu zásadným spôsobom. Obvinený mal možnosť zvoliť si obhajcu, obhajca mu bol ustanovený, obvinený bol viackrát vypočutý v prípravnom konaní (30.08.2018, 01.09.2018 a

19.12.2018, keď 19.12.2018 sa obvinený priznal k spáchaniu skutku). Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že právo obvineného na obhajobu nebolo porušené zásadným spôsobom.

Obvinený k samotnému priznaniu viny uviedol, že toto vyhlásenie urobil v omyle, pod vplyvom nedostatočného poučenia o možnosti uloženia trestu aplikovaním § 47 ods. 2 Trestného zákona, taktiež pod vplyvom nátlaku zo strany vyšetrovateľa. Tieto tvrdenia dovolací súd považuje za účelové. Z vyšetrovacieho spisu najvyšší súd zistil, že obvinený bol dňa 13.03.2019 vypočutý vyšetrovateľom KR PZ v Banskej Bystrici, pričom bol podrobne poučený o možnosti aplikácie § 47 ods. 2 Trestného zákona. Obvinený sa vyjadril, že poučeniu porozumel, čo osvedčil aj svojim podpisom. Taktiež v samotnej obžalobe v skutku je obsiahnutá aplikácia zásady „trikrát a dost“ podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona. Na hlavnom pojednávaní dňa 09.05.2019 potom ako obvinený urobil vyhlásenie o vine, súd prvého stupňa dodržal postup podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku, pričom obvinený odpovedal na všetky položené otázky „áno“, čím má dovolací súd za preukázané, že obvinený bol poučený o možnosti aplikácie § 47 ods. 2 Trestného zákona a zároveň bol oboznámený o konkrétnych trestných sadzbách, ktoré Trestný zákon ustanovuje za trestné činy, ktoré sa obvinenému kládli za vinu. Dovolací súd teda považoval za bezpredmetné námietky obvineného ohľadom doplnenia dokazovania o ďalšie svedecké výpovede. Obvinený učinil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o vine, v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, tak ako to už dovolací súd vyššie konštatoval, a na základe toho sa dokazovanie vo vzťahu k vine obvineného nevykonávalo.

„Súd sa musí v rámci splnenia povinnosti podľa § 34 ods. 5 Trestného poriadku pri poučení podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku presvedčiť, či bol obvinený v skoršom priebehu konania poučený aj o takej úprave trestnej sadzby podľa ustanovení uvedených v treťom a štvrtom odseku bodu I., ktorá v jeho prípade prichádza do úvahy. V prípade negatívneho zistenia súd poučenie vykoná, inak môže byť následne splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (v nadväznosti na § 257 ods. 5 Trestného poriadku). Dotknutú chybu nemožno odstrániť v rámci konania o odvolaní proti výroku rozsudku o treste po prijatí vyhlásenia o uznaní viny, nakoľko obvinenému musí byť novovytvorená možnosť také vyhlásenie neurobiť, pričom trest musí byť uložený v rámci trestnej sadzby súladnej so zákonom“ (Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. júna 2019, Tpj 26/2019). Dovolací súd je toho názoru, že súd prvého stupňa postupoval v súlade s citovaným stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Obvinený namietal porušenie ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku, a teda porušenie zásady zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Orgány činné v trestnom konaní podľa obvineného nezistili dostatočne skutkový stav. V súvislosti s touto námietkou dovolací súd poukazuje na § 371 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že namietat' skutkový stav v dovolaní môže len minister spravodlivosti. Obvinený môže podať dovolanie iba z dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, medzi ktorými však nie je možnosť namietat' nesprávne alebo nedostatočne zistený skutkový stav.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, z tohto dôvodu možno napadnúť rozsudok len v časti ohľadom uloženého trestu. Dovolací súd má za to, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď obvinenému uložil trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov, na základe aplikácie ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona. V prípade obvineného boli splnené všetky taxatívne stanovené podmienky pre uplatnenie zásady „trikrát a dost“. Najvyšší súd zároveň poukazuje na to, že obvinenému nebol uložený trest odňatia slobody na doživotie, ale súd prvého stupňa pristúpil k uloženiu trestnej sadzby vo výmere 25 rokov, a to práve na základe vykonaného znaleckého dokazovania a zároveň po zohľadnení vyššieho veku obvineného. Obvinený teda mylne namietal, že súd nezohľadnil jeho vek a zdravotný stav. Zároveň dovolací súd zhodne so súdom odvolacím konštatuje, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na zníženie trestnej sadzby pod hranicu 25 rokov. Obvinený taktiež namietal, že predmetné tresty odňatia slobody, ktoré odôvodňujú aplikáciu zásady „trikrát a dost“, sa stali desaťročia pred jeho súčasným odsúdením a za účinnosti predošlého trestného

zákona a mal za to, že sú zahladené. Táto námietka obvineného nemá žiadnu oporu v zákonných ustanoveniach. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 437 ods. 5 Trestného zákona, podľa ktorého sa ustanovenie § 47 ods. 2 vzťahuje aj na osobu, ktorá bola potrestaná za niektorý z trestných činov uvedených v § 43 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, ak osoba spáchala ďalší trestný čin uvedený v § 47 ods. 2 po nadobudnutí účinnosti tohto zákona. Trestný zákon v tomto ustanovení rieši kontinuálne uplatňovanie zásady „trikrát a dost“, ktorá bola upravená v predchádzajúcom Trestnom zákone (§ 43 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov) a je ustanovená aj v tomto zákone (§ 47 ods. 2). Pre uplatňovanie tejto zásady sa po 1.1.2006 vyžaduje, aby bol páchatel trestných činov uvedených v § 43 ods. 1 predchádzajúceho Trestného zákona alebo § 47 ods. 2 tohto zákona, a aby niektorý z taxatívne uvedených trestných činov (§ 47 ods. 2 tohto zákona) spáchal po 1.1.2006. Zároveň dovolací súd uvádza, že obvinenému nebolo zahladené odsúdenie za žiadny z predmetných trestných činov. Zásada upravená v § 47 ods. 2 Trestného zákona však nepredpokladá zahľadanie predchádzajúceho odsúdenia, naopak, na tieto odsúdenia sa prihliada aj pri potenciálnom zahladení odsúdenia. Námietka obvineného v súvislosti so zahladením odsúdenia je absolútne irelevantná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s poukazom na vyššie uvedené, na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci, dovolanie obvineného P. B. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, keďže nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.